

til hvis Vedligeholdelse der ikke er baandlagt større Kapitaler, idet der hyppigt dertil kun findes en Vedligeholdelsesfond paa 2,000 Kr., altsaa en Renteindtægt af 80 Kr. aarlig. Jeg vil mene, at det var forsvareligt overfor den Vedligeholdelse, en saadan Kirke tiltrænger, om Kirkesynet ikke fandt Sted hvert Aar, og det har derfor været mig en Glæde at se af forskellige ministerielle Udtalelser, at det i visse Tilfælde er bevilget, at Kirkesynet kun afholdes hvert femte Aar. Alene Udgiften til Brandkontingent, til Provstesyn og Revision tager nemlig over det halve af de 80 Kr., tilbage til Kirkegaardens og Kirkens Vedligeholdelse bliver altsaa neppe 40 Kr. For øvrigt synes jeg, at det ser noget underligt ud, at der endog for Revisionen paa Stiftskontoret af et saa lille Regnskab, som neppe vil omfatte en halv Snes Bilag, skal erlægges 5 Kr., og ærede Medlemmer ville forstaa, at naar der raades over saa smaa Midler, er det fornødent at spare, hvor der spares kan.

Disse smaa Henstillinger ønsker jeg ikke — og jeg tror, at om de toges til Følge, vilde det heller ikke ske — skulle gribe forstyrrende ind i Forslagets Gang, thi jeg hører, som sagt, til dem, der ønske, at Loven maa gennemføres hurtigt og let. Jeg mener, at dette Lovforslag er i Forstaaelse med Livets og Tidens Krav. Det skulde derfor glæde mig, om den Appel, som det ærede Medlem fra Vraa (Grønberg) rettede til dette Ting, maatte blive fulgt; saa at Tinget ved en stærk Tilslutning til Forslaget vil give Ministeren den fornødne Styrke til at føre det op gennem Landstinget.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: I den ærede sidste Talers Foredrag var der et Punkt, hvor jeg tillod mig at afbryde det ærede Medlem, idet det ærede Medlem misforstod noget af min Tale i Gaar. Dette vil jeg gerne slaa fast med Rigsdagstidenden i Haanden. Det ærede Medlem mente, at jeg havde udtalt mig nedsættende eller fjendtligt om at give Sognemenighederne kirkeligt Selvstyre. Dette er saa langt fra Tilfældet. I

det Afsnit af min Tale, det ærede Medlem sigter til, udviklede jeg, at det var en meget ringe Ret og en alt for ringe Ret, som Kultusministerens Lovforslag giver Sognemenighederne. Det er ikke en Præstevvalglov, saadan som det Forslag, Venstres Bestyrelse indbragte i Begyndelsen af 70-erne, og som senere Berg og hans Venner og Bojsen og hans Venner ønskede. Det er kun et Lovforslag om Indstillingsret, altsaa om en forholdsvis ringe Ret for Sognemenighederne, og Gennemførelsen af denne forholdsvis ringe Ret ledsages af Indførelsen af et meget vidtløftigt Apparat. Derfor udtalte jeg — hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse maa ske maa citere —: „Men skulle vi virkelig have hele dette store, vidtløftige Apparat for at faa den lille Smule Fremskridt gennemført, som denne ringe Indfyldelse paa Præsteansættelsen er, maa jeg bestemt holde paa, at saa bliver det slaaet saa stærkt fast som vel muligt, at det er en ren Decentralisering af et Stykke kultusministeriel Administration og ikke andet. Altsaa, vi gennemgaa Paragraf for Paragraf og sige, som ogsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde: Det er kun at lægge et Stykke Selvstyre ud i Sognemenighedernes Haand, et Stykke Selvstyre angaaende Folkekirkens rent ydre Forhold. Lad os saa stærkt som muligt slaa det fast, og lad os saa udrydde alle Ord om kristelig Tro og kristeligt Sindelag af denne Lov, som ingenting har at gøre med kristelig Tro og kristeligt Sindelag. Lad os stryge alt det deraf, lad os give Valgret til alle Medlemmer af Folkekirken og ikke gøre noget som helst Forsøg paa at rense ud; det er dog umuligt.“

Det ærede Medlem vil deraf se, at jeg saa langt fra har gaaet imod Selvstyre paa dette Punkt, at jeg har beklaget, det var for ringe. Men jeg har tilføjet: Lad os slaa det udtrykkelig fast, at det er netop et Stykke folkekirkeligt Selvstyre og ikke andet.

Ligeledes misforstod det ærede Medlem mig med Hensyn til den forrige Kultusministers Cirkulære, som om jeg havde prist det i alle Henseender. Det var noget ganske midlertidigt, og det lagde Kultusministeren ingen Skjul paa. Nej, jeg sagde — jeg citerer atter her ordret —: „I saa